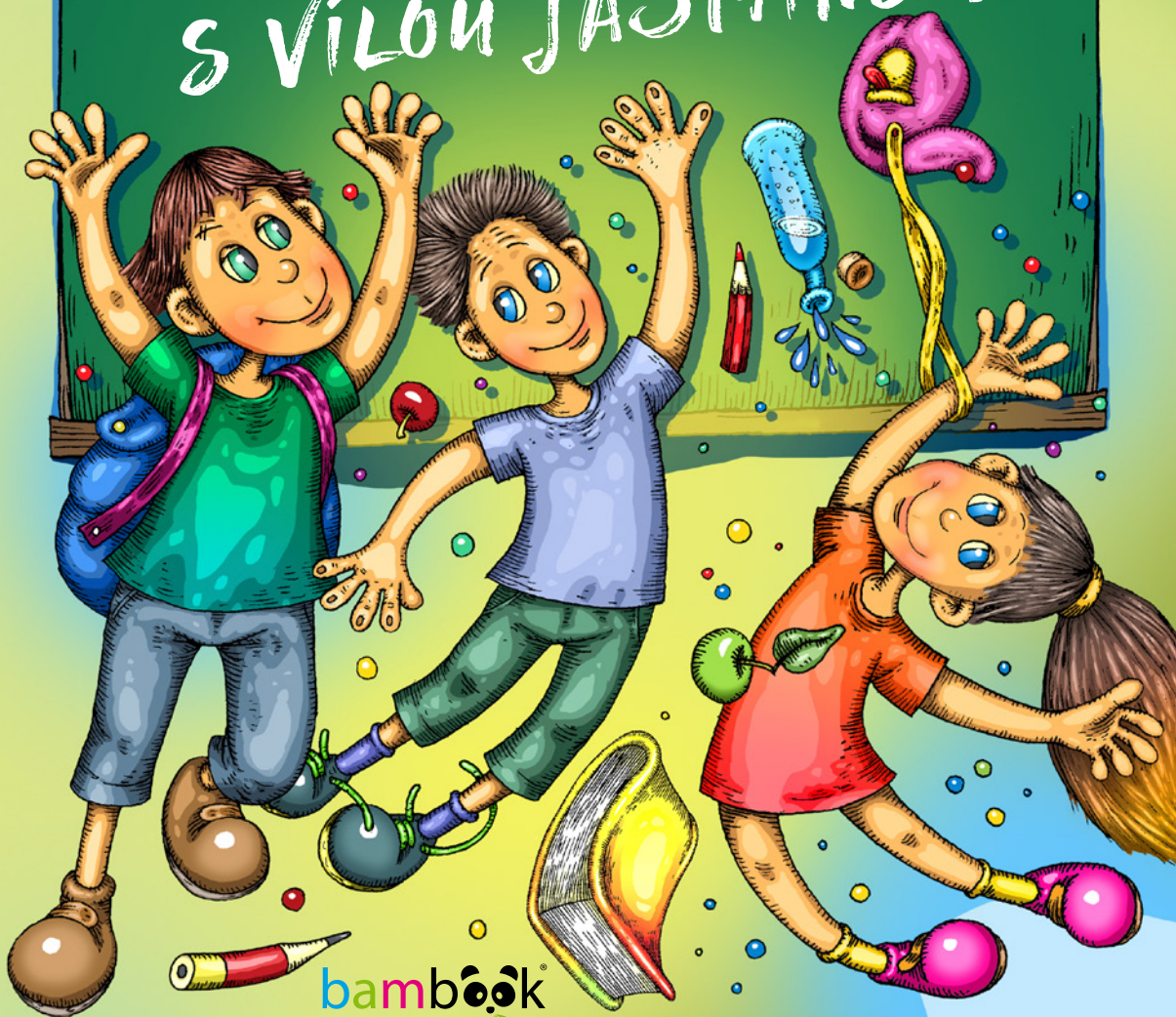

Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Drahomír Tršťan

KOUZELNÁ TŘÍDA

DALŠÍ ROK S VÍLOU JASMÍNOU

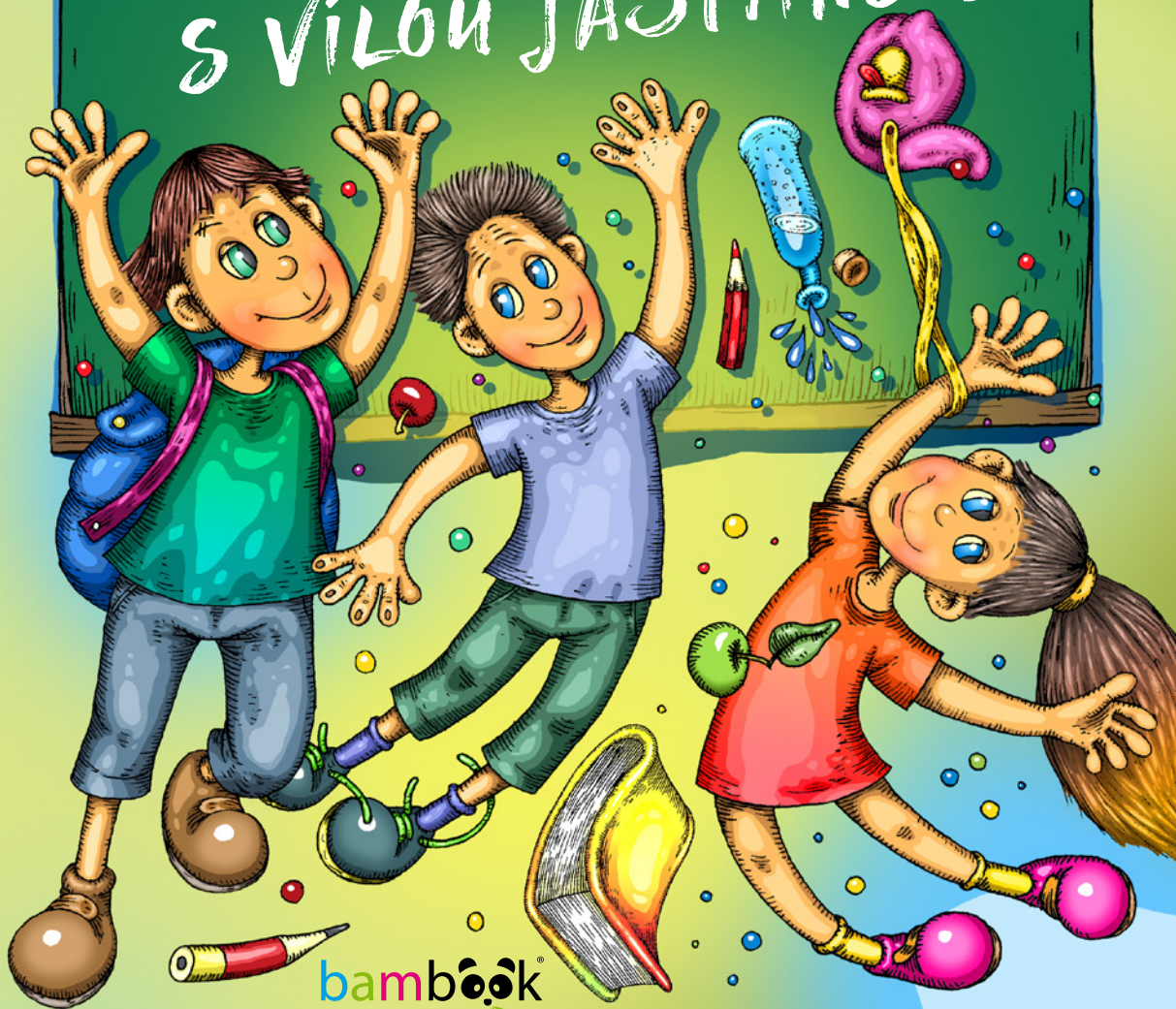
bambôk®

Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Drahomír Tršňan

KOUZELNÁ TŘÍDA

DALŠÍ ROK S VÍLOU JASMÍNOU

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.

Zuzana Pospíšilová

Kouzelná třída – další rok s vílou Jasmínou

Vydalo nakladatelství Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7977. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstán

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 64

Vydání 1., 2021

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021

Cover Illustration © Drahomír Trstán, 2021

ISBN 978-80-271-4154-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-3071-9 (print)

Obsah

Předmluva	7
Příprava	9
První školní den	11
Nápad	13
Kdo se zeptá?	15
Návrh	18
Oskarova nabídka	20
Souhlas pana ředitele	22
Skleněnka pro pana učitele	25
Pozvání	27
Hurá na výlet!	30
Letíme	32
A jsme tady!	35
Odpolední klid	37
Bezinkový sirup	40
Čas na návrat	42
Co s tím uděláme?	44
Účinky sirupu odhaleny	47
Rozruch v tiché ulici	49
Pozdní příchod do školy	52
Exkurze	55
Čtyřnohý kamarád	58

Předmluva

Ve čtvrté třídě Maruška, Petra, Adélka, Oskar a Sára podnikli výpravu do vílí říše. Museli se s bývalou paní učitelkou Jasmínou Bílou spojit, aby získali zpátky kouzelný polštářek, pro bezproblémové zkoušení, a provázek, který dokáže do vílí říše přepravit celou třídu. Kvůli paní uklízečce předměty nedopatřením zmizely.

Než se žáci vrátili zpátky, domluvili se s vílou, že by je mohla doprovodit třeba na jejich školním výletě. Děti se na tu chvíli těšily skoro celý školní rok. Pak ale přišlo velké zklamání, protože výlet byl kvůli chřipkovým prázdninám zrušený.

Snad se setkání s jejich milou Jasmínou Bílou dočkají alespoň v páté třídě, naposledy na prvním stupni základní školy.

Příprava

Poslední prázdninový týden učitelé už nastupují do školy, aby si připravili všechny potřebné učební pomůcky a nový školní rok mohl začít bez zádrhele. Říkají tomu přípravný týden.

Ani pan učitel Max Nový, který učí žáky kouzelné třídy, nebyl výjimkou. Z loňského roku si vzal ponaučení a všechny kouzelné předměty si odnesl na dobu prázdnin raději k sobě domů, aby se neztratily. Hlavně kouzelná květina, která svou vůní umí zabránit každému zlobení, by mohla ve škole přijít k újmě. O prázdninách paní uklízečka ve třídách sundala všechny květiny z okenních parapetů a dala je na jediné místo na chodbě. To proto, aby si usnadnila jejich pravidelné zalévání. Kdo ví, jak by se tam kouzelné květině dařilo a jestli by ji tam někdo omylem nevyměnil. Během prázdnin byla ale v bezpečí domova pana učitele Maxe a on se o ni staral, jak nejlépe dovedl. Odměnila se mu za to voňavým květem. Ten navíc pomohl uklidnit jeho malého synovce, který při narozeninové návštěvě dostal záchvat vzteku, když nechtěl jíst dort. To by se ještě dalo pochopit, každý nemusí mít rád sladká jídla, on ale začal kousky dortu házet pod stůl. A když ho jeho maminka, Maxova sestra, napomenula, začal křičet, jako kdyby ho na nože brali. Nepomáhalo vůbec nic – ani napomínání, ani přemlouvání, ani výhrůžky. Děda Jára říkal, že nejlépe funguje pár pohlavků. Učitel Max ale hned věděl, co udělat. Popadl květinu v květináči a přiblížil ji synovci k nosu. Nikdo nechápal, co to dělá, ale když se klouček zničehonic uklidnil, všichni zpozorněli. Něco takového rozhodně nečekali.

Teď prázdniny pomalu končí a pan učitel Max chystá vše potřebné k tomu, aby jeho třída mohla i v pátém ročníku nést označení

kouzelná. Kytku proti zlobení umístil zpátky na okenní parapet a vydatně ji zalil, aby neměla žízeň. Krabičku s kouzelnou křídou, se kterou nikdy nikdo nechybuje, umístil hned vedle tabule. Na svůj stůl položil tyrkysový kámen, který byl hezky zaoblený a vešel se přesně do ruky. Každý, koho čekalo ústní zkoušení, si ho vzal do dlaně a pak na otázky odpovídal správně.

Pod stůl si dal košík, byl velký tak akorát na vybrané sešity a písemné práce dětí. Měl také kouzelnou moc, protože všechny chyby dokázal opravit. Dotyčný žáček si navíc chybu dobře uvědomil a příště ji neudělal.

První školní den

„Dobrý den,“ pozdravil pan učitel s úsměvem každého, kdo vstoupil do třídy. Jindy chodil až po zvonění, ale první den nového školního roku byl pro něj slavnostní záležitostí. Na tabuli napsal velkým písmem: VÍTEJTE V KOUZELNÉ PÁTÉ TŘÍDĚ! Slovo kouzelné dvakrát podtrhnul, aby dětem bylo jasné, že se opět bude kouzlit a čarovat, i když je jen obyčejný učitel, a nikoliv kouzelník nebo čaroděj.

Když do třídy vešel Standa Horák, pan učitel ho pozdravil jako první, i když to měl udělat Standa. Slušné by bylo na pozdrav alespoň odpovědět, ale on neudělal ani to. Pan učitel káravě pozvedl obočí, ale Standovi to nedošlo.

„Pozdravit je základním pravidlem slušného chování. A odpovědět je přímo povinnost,“ řekl učitel Max směrem ke Standovi.

„Dobrý den,“ ozvalo se ode dveří. Jirka právě vstoupil do třídy a myslel si, že slova pana učitele jsou určena jemu.

Standa se tomu zasmál, ale k pozdravu se stále neměl, a tak pan učitel popadl kouzelnou květinu a přemístil ji z parapetu u své katedry k zadnímu oknu, kde seděli Standa Horák a René Stojka. Účinek byl téměř okamžitý.

Standa byl jako vyměněný. „Dobrý den, pane učiteli. Omlouvám se, že jsem byl tak nezdvořilý. Víckrát už se to nestane.“

Pan učitel se usmál a lehce pokýval hlavou. Ostatní spolužáci se za Standou otáčeli. Byli zvyklí spíš na jeho hrubost a nejapné legrácky. Taková proměna se jim ale líbila.

Jako poslední vešla do třídy parta v čele s Oskarem, který se dveřmi sice prohnal jako první, ale ve skutečnosti na něj Sára, Áda, Mája i Pěta musely čekat, protože zaspal. O prázdninách si

zvykl na vstávání kolem desáté hodiny, a tak ho budík ve čtvrt na osm neprobudil. Rodiče už byli dávno v práci, a proto si s bratrem musela Sára pomoci sama. Nejprve mu jen stáhla peřinu, pak s ním třásla a nakonec musela nahlas zakřičet, ať už vstává, že přijdou pozdě do školy. To konečně zabralo. Maruška a její kamarádky se rozhodovaly, jestli na ně mají čekat, jak se původně domlouvaly, nebo už raději jít. Do třídy nakonec všichni stihli doběhnout ještě před zazvoněním.

„Dobrý den,“ způsobně pozdravili a hned potom zazvonilo. Honem si našli volná místa.

První školní den si totiž každý vybírá místo sám. Většinou chtějí všichni sedět vzadu, a tak byly volné jen přední lavice. Mája si sedla k Adélce, Sára si vybrala místo vedle Petry a Oskar zůstal sedět sám. Ale vůbec mu to nevadilo.

Nápad

První školní den bylo vyučování krátké, protože se jen rozdávaly učebnice a vyřizovaly další organizační záležitosti. Zatím se neučilo podle pevného rozvrhu, ten všichni žáci dostanou až pozítří. Měli ale za úkol pořídit si potřebné sešity, obaly na sešity i učebnice, kružítko, pravítko a další školní pomůcky.

Maminka dala Oskarovi peníze, aby si šli se Sárou po škole sami koupit, co budou potřebovat, ale jemu se do obchodu moc nechtělo. „V papírnictví bude určitě spousta lidí,“ povzdechl si.

„Naopak. Teď tam bude volno. Všichni se nahnou odpoledne, až dorazí rodiče z práce,“ oponovala mu sestra. Dobře bratra znala a věděla, že by byl klidně schopen některé povinnosti nesplnit.

„Tak tam zajdeme společně,“ podpořila Sáru Adélka, která u sebe taky měla peníze.

„Já peníze nemám,“ pronesla smutně Maruška.

„To neva. Půjčím ti a zítra mi to vrátíš. Platíš?“

Mája hned pookřála. „Díky.“

„Když na mě počkáte, za deset minut jsem zpátky,“ navrhla Péťa. Bydlela nedaleko obchodu s papírenskými potřebami, a tak si mohla pro peníze doběhnout. Navíc měla výhodu, protože si doma mohla odložit aktovku.

„Tak jo,“ shodli se všichni.

Péťa se rychle rozloučila a utíkala domů, aby byla zpátky co nejdříve a kamarádi na ni nemuseli čekat.

Oskar zamířil k prázdné lavičce. Chtěl si hned sednout, ale pak si uvědomil, že by měl dát přednost holčkám, a tak si položil aktovku na zem a posadil se na ni. Lavička zůstala volná pro Máju, Sáru a Ádu.

„Víte, co mě napadlo?“ zeptala se najednou Mája.

„Sorry, ale věštit fakt neumím,“ ušklíbl se Oskar.

„Protože jsme minulý rok nemohli kvůli té ošklivé chřipce nikam na výlet, tak mě napadlo, že by nám to mohl pan učitel vynahradit teď na začátku školního roku.“

„To nezní špatně,“ usmála se Áda.

I Oskar zpozorněl. Cokoliv, díky čemu se mohl vyhnout učení, vzbuzovalo jeho zájem.

„A víte, co mě ještě napadlo?“ zeptala se Maruška.

Oskar to tentokrát přešel bez poznámky, jen zvědavě pozdvihl obočí.

Mája proto hned pokračovala: „Mohli bychom na výlet pozvat vílu Jasmínu. Když jsme ji na začátku čtvrté třídy navštívili kvůli

těm zmizelým kouzelným pomůckám, tak něco takového přece naznačila, ne?“

„No jasně. Říkala, že už nás sice nemůže učit, ale mohla by jet s námi aspoň někam na výlet,“ potvrdila Sára.

„Taky si to pamatuju,“ přisvědčila Áda.

„Tak to zítra ve škole navrhne panu učiteli,“ uzavřel debatu Oskar a zvedl se, protože si jako první všiml přibíhající Petry. Chtěl mít nakupování co nejrychleji za sebou.

Kdo se zeptá?

Druhý den bylo vyučování o něco delší a kromě třídnických záležitostí se už žáci s panem učitelem pustili i do opakování učiva z matematiky. Samozřejmě se psalo kouzelnou křídou na tabuli. Sešity totiž ještě všichni neměli. Odpoledne se přesně podle předpokladů utvořila v papírnictví dlouhá fronta, a i když měli otevřeno déle než obvykle, na všechny se nedostalo.

„Kdy mu to řekneme?“ zeptala se Áda o velké přestávce.

„Třeba hned,“ odpověděl Oskar s plnou pusou. Právě se totiž zakousl do krajíce chleba se sýrovou pomazánkou. Tu dělá jejich maminka nejlepší na světě. Oskar je o tom skálopevně přesvědčený.

„S plnou pusou se nemluví!“ okřikla ho sestra.

Oskar se zatvářil tak provinile, že se tomu museli všichni zasmát. Spolknul sousto a odložil chleba pod lavici. Pak zavelel: „Za mnou!“

Áda, Petra, Mája i Sára ho ochotně následovaly. Oskar mířil přímo do kabinetu jejich pana učitele Maxe Nového. Rázně zaklepal.

Když se nikdo neožýval, zkusil to znovu. Po chvíli vzal za kliku, ale dveře se neotevřely. Byly zamčené.

„Asi si musel odskočit,“ napadlo Máju.

„Třeba je ve sborovně a svačí s ostatními učiteli,“ přišla s dalším vysvětlením Áda.

„Nebo má dozor na chodbě někde v jiné části školy,“ přidala se Sára.

„Nedá se nic dělat, musíme mu to navrhnout při vyučování,“ vypadlo z Oskara. Pokrčil rameny a hrnul se zpátky do třídy, aby stihl dojíst svůj chleba s tou báječnou pomazánkou dřív, než zazvoní.

„Ale kdo se ho zeptá?“ vyzvídala Mája neodbytně.

Oskar navrhnul: „Tak budeme losovat!“

Holky se po sobě podívaly, ale lepší nápad neměly, tak jim nezbylo nic jiného než souhlasit. Kámen, nůžky, papír po dvojicích hrát nechtěli, to by trvalo příliš dlouho. Oskar měl lepší nápad. Rozstříhal papír na pět proužků. Na jeden z nich udělal malou tečku a pak ho sroloval do ruličky jako ostatní papírky. Na první pohled nebylo jasné, kde se tečka nachází. Papírové ruličky promíchal a ještě je hodil do prázdného pytlíku na přezůvky.

„Vezmeme to podle abecedy. První papírek vytáhne Áda,“ přikázal Oskar.

Adélka sáhla do pytlíku a chtěla ruličku roztáhnout, aby se přesvědčila, jestli tam značka je nebo není, ale Oskar ji zarazil. „Ne, počkej! Podíváme se až všichni najednou!“

Po Adélce sáhla do pytlíku Mája, pak Oskar, hned po něm Petra a jako poslední si zbylou ruličku vzala Sára.

„Připravené? Tak tři, dva, jedna, teď!“ odpočítal Oskar, jako kdyby se chystal start vesmírné rakety.

Napětí z tváří všem holkám rázem vymizelo. Označený lísteček si totiž vytáhl Oskar.

Návrh

Když zazvonilo na další hodinu a pan učitel Nový vešel do třídy, Oskar usilovně přemýšlel, kdy se má přihlásit, aby se zeptal na školní výlet.

„Právě jsem ze sborovny přinesl nový rozvrh hodin. Protože vás příští rok čeká přechod na druhý stupeň a někteří možná odejdou na víceleté gymnázium, musíte se pomalu připravit na to, že už nebudete mít jen jednoho učitele. Budou se v naší třídě střídat další vyučující. Na přírodopis budete mít paní učitelku Koníčkovou. Tělocvik budou mít děvčata zvlášť s paní učitelkou Bajnarovou a kluci s panem učitelem Kotrlou. A zeměpis vás bude učit paní učitelka Novotná. Ostatní předměty budete mít i nadále se mnou,“ oznámil žákům pan učitel Max.

Ve třídě to v tu ránu zašumělo. Nikdo netušil, jestli jejich kouzelná třída zůstane kouzelná i s jinými učiteli. Co když nebudou používat dárky od víly Jasmíny? Co když se bude psát na tabuli obyčejnou křídou a sešity se nebudou sbírat do kouzelného košíku? Co když při zkoušení nebudou smět držet tyrkysový kamínek?

Pan učitel napětí ve třídě vycítil. Aby děti povzbudil, slíbil jim, že aspoň při jeho hodinách zůstane všechno při starém, tak není potřeba se ničeho obávat.

Oskar neváhal a přihlásil se. Chtěl využít příležitosti, že se zrovna baví o kouzlení.

„Copak je, Oskare?“ zeptal se pan učitel.

„Napadlo nás, že bychom mohli jet někam na výlet,“ naznačil opatrně.

Pan učitel vykulil oči. Tohle nečekal. „Na výlety se jezdí přece až na konci školního roku.“

„No právě. A ve čtvrté třídě jsme nikde nebyli. A my bychom chtěli na výlet pozvat i bývalou paní učitelku, vílu Jasmínu Bílou,“ odpověděl Oskar a obrátil se na svou holčičí partu, aby od nich získal podporu. Adélka, Sára, Petra i Mája horlivě přikyvovaly.

Bylo vidět, že při zmínce o víle Jasmíně se panu učiteli rozzářily oči. „Máte pravdu, že konec loňského školního roku byl poněkud netradiční. Tak dlouhé chřipkové prázdniny a výuku na dálku jsme nikdy předtím neměli. Teď už je všechno zase v pořádku a proti výletu by snad nikdo nemusel nic namítat. Musím to ale předem dojednat s panem ředitelem.“

